

PRUDENTMENT SATISFETS

Aurelio Beltrán*

“Tornar a recuperar l’activitat, fins on siga possible, és així compromís de tots si no volem donar per perdut també el futur.” Era la postil·la a unes línies desordenades que, en els moments de sotsobre que van seguir a la nostra catàstrofe de setembre del 2001, tractaven de contribuir modestament a transformar la –diguem-ne– ràbia en un nou impuls (“Catàstrofe”, MÈTODE, núm. 31). Aquesta vegada complim tots. A finals de 2002, amb vestigis de la barrancada encara presents a les instal·lacions veïnes (de la memòria no desapareixeran mai), ja mostraven els perfils els –en metafòriques paraules d’una periodista– “dos enormes cubs blancs” que, a més d’albergar unes modernitzades infraestructures dels nostres instituts (Biodiversitat i Biologia Evolutiva, Ciència dels Materials, Robòtica), es convertien en un altre símbol de la capacitat de resposta de la institució davant l’adversitat.

No ha de sorprendre que el 24 de gener del 2003, data assenyalada per a la inauguració oficial, a molts de nosaltres, per una estona, ens brillara l’ànim. No recorde qui va ser, quan ja queia la vesprada, qui va formular la col·loquial pregunta: contents? Va ser el rector qui, de manera subtil, va voler matisar: contents no, satisfets. Amb l’aigua encara present, l’equip de govern de la Universitat es va comprometre a posar els mitjans per a recuperar l’activitat dels centres afectats en el terme més breu i en les millors condicions possibles. Amb l’esperit encara enconguit, els investigadors ens vam posar al tall estimulats per aquell compromís i coneixedors de la solidaritat de la comunitat universitària. A la primavera de 2002 va canviar l’equip de govern i a alguns ens correspongué el privilegi de contribuir a culminar la part de la tasca dels nostres antecessors, continuant el treball des d’altres responsabilitats. Tots, investigadors i gestors, comptem també amb la comprensió del MCiT, generós aquesta vegada en l’assignació de recursos, enfront dels tòpicament clamorosos silencis locals. Satisfets d’actituds, per damunt de tot, i d’aptituds que han fet possible, en un termini inusualment breu, una realitat que supera amb escreix les més optimistes expectatives que érem capaços d’albergar aquells dies de finals de setembre del 2001. Satisfacció doncs, la que s’experimenta en

«CONSOLIDAR EL PARC CIENTÍFIC DE LA UNIVERSITAT ÉS UN AUTÈNTIC REPTE PER A TOTS NOSALTRES»

veure raonablement i solidàriament superada l’adversitat. No obstant això, la línia que separa satisfacció i alegria és tènue. No la podem traspasar sabent que només s’havia pogut recuperar allò reparable. Ambdues emocions disten molt de l’auto-complaença i aquesta no va estar

present ni tan sols durant aquella estona del 24 de gener del 2003 que ens va brillar l’ànim.

Es tractava de no perdre el futur. No és fàcil de manejar, però, amb els deures fets, aquelles instal·lacions ens situaven en un nou punt de partida. Consolidar el Parc Científic de la Universitat és un autèntic repte per a tots nosaltres, com a investigadors i com a gestors, perquè sabem que respon a una necessitat de la societat valenciana. Ens queden molts reptes que afrontar, tot i que ara estiguem encara més convençuts que sabríem superar-los, amb permís de les autoritats. Si transcorreguts uns mesos des d’aquella data fóra possible abstraure’s de l’amenaça global que implica la guerra, podríem parlar de política científica. Però ni així seria una qüestió senzilla. La vesprada del 24 de gener del 2003 tots esperàvem el “ministre”. De ben nascuts és ser agraïts i volfem testimoniar el reconeixement pel suport prestat en moments difícils i, per què no, fer gala d’algunes de les nostres possibilitats de futur. Però aquell dia, quan en la Corunya es tractava de la crisi del *Prestige*, a València s’escenificava una altra crisi del ministeri, crisi que sembla no tenir fi i en la qual cada nou episodi incrementa les alarmes. I parlant del futur, d’aquell que no volem perdre a pesar de tot, un dimittit president del CSIC i el rector van tornar a assenyalar la necessitat que instal·lacions com les que s’inauguraven es poblén també de joves “als quals no se’ls pot continuar retallant la il·lusió”. Joves que també esperaven el “ministre” encara que ell no va sentir les seues veus. Almenys, els mitjans van recollir-ne l’eco i així tots vam poder a més observar aquella pancarta: “R+D militar, no”. Dies després, el 15 de febrer del 2003, tots tornàvem a casa embalbits però una altra vegada prudentment satisfets. Per una estona vam tornar a creure que és possible guanyar el futur. ☺

* Vicerector d’Infraestructures i Planificació de la Universitat de València